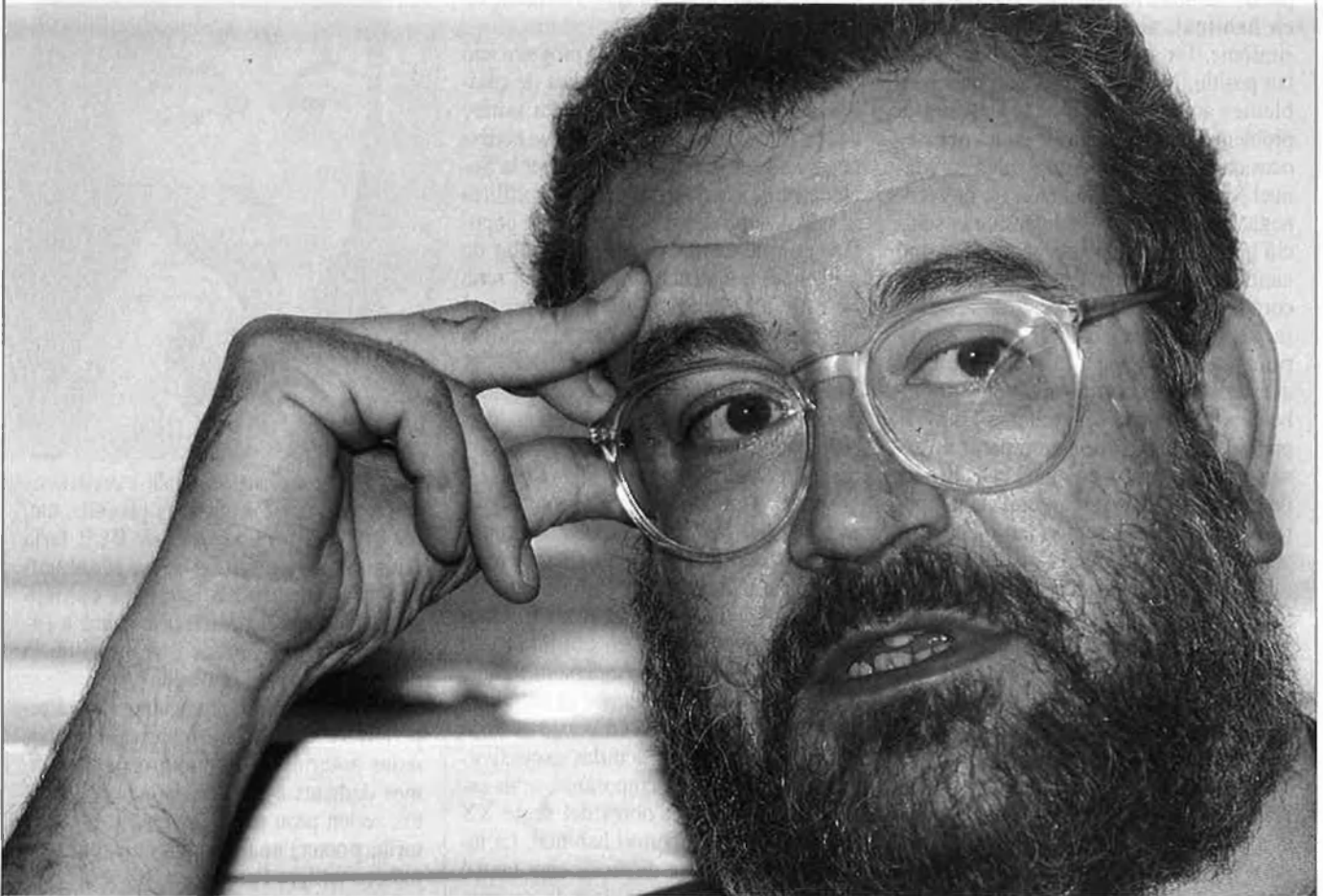

"Sempre he estat al món de la música"

Manuel Muñoz (Múrcia, 1952), ex-delegat d'*El País* a València i melòman, ocupa des de principis d'any la direcció del Palau de la Música, l'auditori més important que hi ha actualment al País Valencià.

"Estic en la direcció del Palau per la meua afició a la música".

RAFA GIL

Des de la inauguració, el 5 d'abril de 1987, el Palau de la Música s'ha constituït en una de les principals atraccions de la vida cultural valenciana. Construït per un dels màxims especialistes en construcció d'auditoris, l'arquitecte sevillà José María García Paredes, mort el 7 de febrer passat, el Palau és el llegat més destacable de Ricard Pérez Casado, l'alcalde que va iniciar la transformació integral del vell llit del Túria. Per les seues sales han passat ja les principals figures i formacions or-

questrals del món de la música clàssica. Aquesta brillant trajectòria sembla enfosquida, però, per algunes deficiències estructurals que es manifesten, sobretot, quan arriba l'estiu i el sol d'agost sobre la cúpula de cristall de l'edifici crea allò que alguns denominen *l'efecte hivernacle*, i converteix el Palau en un forn. Per això, els més maliciosos anomenen aquest sumptuós edifici el *Microones*.

Després de la tragicòmica dimissió del professor Conejero com a director del Palau

a principis d'any, va ocupar el càrrec el periodista Manuel Muñoz, un melòman reconegut que havia estat delegat d'*El País* a València durant vuit anys.

Manuel Muñoz, nascut a Múrcia l'any 1952, és un home profundament arrelat al País Valencià, fins al punt d'haver pogut arribar a parlar valencià amb accent de la Vall d'Albaida en menys de deu anys. Ben considerat pels sectors progressistes de la ciutat, però sospitós per a la dreta tradicional valenciana, Ma-

nuel Muñoz té dos reptes fonamentals com a director del Palau: mantenir l'excel·lent nivell de programació i solucionar els problemes d'infraestructura d'un dels principals auditoris moderns d'Europa. De tot això, n'hem parlat al seu despatx del Palau.

—¿Com es troba vostè, que procedeix del camp professional del periodisme, en un lloc de gestió cultural tan important per a València com és el Palau?

—Estic en la direcció del Pa-

Bona música, mala acústica

En la valoració de l'actual temporada del Palau, i abans d'entrar en una anàlisi sumària de la programació, s'han d'assenyalar dos aspectes que influeixen decisivament en els resultats obtinguts. En primer lloc, la resposta positiva del públic. El *no hi ha entrades* s'ha convertit en habitual, almenys per al repertori simfònic. En segon lloc, i això ja no és tan positiu, la falta de resolució dels problemes acústics en la sala A. Aquests problemes s'han denunciat en nombroses ocasions i des de diferents mitjans. Manuel Muñoz, l'actual director, els ha reconegut. Però no hem d'oblidar que la solució té un cost alt, no sols econòmic, sinó també polític. Assumir la necessitat d'una correcció de l'acústica (excés de reverberació, sobrevaloració dels plans posteriors, etc.) representa el reconeixement que les coses es van fer mal fetes des de bon començament. I no faltaran grups de pressió que deixen de traure partit a l'assumpte. Així doncs, continua la tàctica de l'estruç i s'esgrimeixen arguments tan peregrins com: "si se sentiria tan malament, la gent no hi aniria", etc.

D'altra banda, tant amb Manuel Ángel Conejero (que va dirigir el Palau durant els dos primers trimestres d'aquesta temporada) com amb Manuel Muñoz, han pogut escoltar-se a València intèrprets i agrupacions d'indiscutible prestigi internacional. Noms com els de Sinopoli, Metha, Barenboim, Larrocha, Maazel, Penderecki, Hogwood, Haebler, Pogorelich, Richter, Rostropovich, Brown, Rampal o Zimerman, són prou eloquents. I orquestres de la importància de la Philharmonia, Filharmòniques d'Israel, Dresde, Varsòvia, Londres, Rotterdam, Nacional de França, Estatal de l'URSS, Segle XVIII, RTV soviètica —entre d'altres—, han elevat el llistó d'exigència, tant per al

públic com per als mateixos músics valencians. Ara ja no es pot tocar aquí com es tocava abans. Simplement perquè una o dues vegades a la setmana, solistes o orquestres de primeríssima categoria van a deixar les coses al seu lloc, és a dir, en el nivell interpretatiu que s'exigeix en qualsevol país civilitzat.

Més tranquil·la ha estat la programació del Palau pel que fa a la música de cambra, encara que n'hi haja hagut també concerts excel·lents. És veritat que aquesta parcel·la es troba ben coberta per la Sociedad Filharmónica, que també utilitza la sala A del Palau, i amb preus tan populars com aquest. Però la necessitat de *fer-se soci* frena encara molta gent, i seria bo estimular l'audició de partitures que representen, d'alguna manera, la quinta essència de la nostra tradició musical.

Les obres simfònico-corals i els recitals de cant no s'han oblidat: l'*Oratori de Nadal* (Bach), *El Mesises* (Handel), el *Rèquiem alemany* (Brahms), la *Passió segons sant Mateu* (Bach), la *Gran Missa en do menor* (Mozart), *Vuitena Simfonia* (Mahler), *Novena simfonia* (Beethoven), recitals de Montserrat Caballé, Josep Carreras, Teresa Berganza, Paata Burchuladze (aquests quatre en col·laboració amb Musica 92), June Anderson, Renata Scotti, etc. S'ha donat també el segon acte del *Tristany i Isolda*, en versió de concert. Tampoc s'ha descuidat excessivament la música contemporània, amb estrenes o audicions d'obres del segle XX poc usuals en el repertori habitual. La insistència en aquesta direcció, com també la seua organització, és deguda en gran part a l'Àrea de Música de l'IVAECM.

Des de la inauguració de l'orgue hi ha hagut bastants sessions dedicades a aquest instrument, i s'ha continuat amb la política —ja iniciada en temporades ante-

riors— de concerts, festivals i certàmens de bandes, cors, orquestres juvenils, etc. Pel que fa a les audicions de BUP, faria falta una major agilitat per a la sol·licitud d'entrades (els telèfons es col·lapsen), i un estudi més seriós quant a l'adequació (en quantitat i qualitat) de la programació que s'hi oferta.

Convé assenyalar, per acabar, que el repertori s'està ampliant respecte a temporades anteriors. Els nombrosos programes dedicats a Mahler, Bruckner i Bartók serien prou per a corroborar-ho. Faltaria, potser, una major dedicació a la música antiga. Perquè no sols estan per a descobrir certes facetes dels tres últims segles. Abans del XVIII també es va fer música. I seria bo per a tots poder conèixer-la en directe.

Rosa Solà

lau no per haver treballat com a periodista, sinó per la meua afició a la música. Tinc una formació musical prou completa perquè vaig estudiar uns quants anys de violí i també vaig fer cant. A més, he estat sempre un bon col·leccionista de discos. Encara que no tenia experiència en gestió cultural, vaig treballar durant vuit anys en un lloc de certa responsabilitat com a delegat d'El Pa-

ís ací a València. En tot cas, no crec que la gestió del Palau tinga per què ser complicada. Es tracta en realitat de saber col·locar els diners on penses que podrien anar millor i de prendre decisions. En canviar de professió no m'he sentit estrany, perquè d'alguna manera sempre havia format part d'aquest món de la música i ací em trobe a gust.

—En un principi, alguns

sectors polítics i informatius de la ciutat van manifestar certes reticències al seu nomenament, a causa de certes afinitats amb postures nacionalistes d'esquerra que se li atribueixen. ¿S'han superat els recels inicials?

—Em va sorprendre molt, durant els primers dies del meu nomenament, que des d'algun mitjà de comunicació m'atribuïren fama de ser una perso-

na conflictiva. No tinc consciència d'haver estat mai una persona que cause problemes. He fet simplement el meu ofici com a periodista independent intentant mantenir unes postures que em semblaven correctes. Van arribar fins i tot a insinuar que amb el meu nomenament els contactes amb els Països Catalans serien més estrets. La qual cosa em sembla absurda. Després, s'ha de-

mostrat que la meua gestió no ha estat catastròfica i que ara per ara estem fent una programació de qualitat que inclou les principals figures i orquestres del món.

—*En alguns mitjans de comunicació continuen insistint en les deficiències estructurals del Palau: la neteja de les vidrieres exteriors, la climatització del vestíbul, la incomoditat de les butaques, la humitat dels soterranis. Sembla com si el Palau fóra un edifici malalt, com diuen els experts. ¿Quines mesures estant prenent per a solucionar aquests problemes?*

—El problema més greu és el de la calor en el vestíbul durant determinades èpoques de l'any. Els tendals que tenim previstos per a reduir l'efecte del sol sobre el vidre de la cúpula no es van fer en un primer moment per raons pressupostàries. Des del meu punt de vista s'han fet inversions, com la de l'orquestra, que no eren prioritàries i que després s'ha demostrat que no servien per a res. En tot cas, calcule que molt prompte, possiblement durant l'estiu, els tendals ja estaran col·locats.

—*¿I les butaques? Sembla que "Música 92" podria col·laborar econòmicament en la renovació...*

—"Música 92" ajudarà en la col·locació dels tendals. Canviar les butaques, però, es una qüestió més delicada perquè qualsevol modificació té repercussions en l'acústica pròpia de les sales. És un tema que ha de ser estudiat per especialistes. Recentment he parlat amb el gabinet d'arquitectes de García Paredes, el constructor del Palau que com saps va morir fa un parell de mesos, i estan d'acord en la col·locació dels tendals i la introducció d'algunes modificacions parcials sobre el disseny de les butaques per tal de no alterar l'acústica de les sales.

Col·leccionista de discos i meloman, Muñoz no estranya la nova professió.

HAI A GIL

Tot això està encara en fase d'estudi. Però insistesc, el tema prioritari ara és el de la climatització del vestíbul.

—*El Grup Popular de l'Ajuntament de València, a través del seu portaveu, Martín Quirós, ha manifestat que vol controlar les despeses del Palau perquè li semblen excessives. ¿Què en pensa vostè?*

—Em sembla una ingenuïtat, perquè el Palau és una dependència més de l'Ajuntament com ho pot ser la Policia Municipal i llavors el seu moviment econòmic, les seves despeses, poden ser perfectament conegudes per qualsevol regidor anant simplement a Intervenció. D'altra banda, el grup socialista, que governa en aquest moment, no té cap problema a deixar-los els comptes. No hi ha cap secret i per això crec que s'ha plantejat la qüestió d'una manera absurda i que respon segurament a interessos polítics.

—*¿Quin és en aquest moment el pressupost del Pa-*

lau?

—El Palau de la Música costa a l'Ajuntament de València uns 600 milions a l'any, 240 dels quals són per a la programació musical. Enguany, la Generalitat valenciana s'ha compromès a aportar una ajuda al voltant del 50 o 60 milions de pessetes mitjançant "Música 92".

—*El projecte de la Generalitat valenciana, "Música 92", pretén situar València com a capital musical d'Europa d'ací a dos anys. ¿Què pensa vostè que pot significar per a la ciutat aquest projecte?*

—"Música 92" és un projecte conjuntural per a un període concret d'un any o dos. El que més m'interessa d'aquest projecte és que significarà una aportació econòmica important per a la programació del Palau que podrà millorar d'una manera substancial amb la presència de figures consagrades del panorama internacional. D'altra banda, i encara que no estic vinculat directament al projecte, sé que s'ha

previst construir auditoris i fer una programació musical per a tot el País Valencià. Crec que tot el que siga invertir en música, és sens dubte positiu.

—*Des del seu punt de vista, ¿quines han estat les figures més destacades de la programació dels cinc mesos que ja porta vostè com a director del Palau?*

—Jo destacaria la presència del pianista Sviatoslav Richter, que fou un dels primers artistes que vaig programar, i també els concerts d'Ivo Pogorelich, Mstislav Rostropovich, Paul Kuentz, la soprano Helen Donath, Jean Pierre Rampal i per acabar Krystian Zimerman. També assenyalaria l'acord amb l'Orquestra Nacional perquè oferesca un concert cada trimestre, el primer dels quals fou *La Passió segons San Mateu*, dirigit per Hans Martín Schneidt, que es va celebrar l'abril passat.

—*¿I per al futur?*

—Amb la mateixa Orquestra Nacional tenim previst el

Rèquiem de Verdi per a setembre. Tornarà segurament Zubin Metha amb la Filharmònica d'Israel. També està prevista la presència de Carlos Kleiber, Carlo Maria Giulini, la Simfònica de Viena i Guidon Kremer, un dels més importants violinistes actuals. Per al 91 esperem comptar amb la pianista Martha Argerich, Rozhdestvenski, Gustav Leonardt i l'Acadèmia Saint Martin in the Fields.

—*Per acabar, ¿té el Palau un públic consolidat?*

—Crec que sí. Hi ha un públic majoritari que acudeix als concerts de les grans figures i orquestres de la temporada, però ara estic intentant consolidar un públic molt específic que s'interessa per la música contemporània i pels cicles de música de cambra que estem programant a la sala B i que fins ara estan funcionant molt bé.

Lluc Soler